

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

זֹהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָשַׁת חַיֵּי שָׂרָה

תּוֹכַן הַסֵּפֶר:

- א. שַׁבָּת בּוֹ תִּשּׁוּב.
- ב. אֹזֶר הַזֹּהַר מִחֶלֶק.
- ג. זֹהַר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשַּׁבָּת וַיָּמִים טוֹבִים.
- ד. הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהִלְכָתָהּ, כּוֹלֵל כָּל מֵאֲמָרֵי חַז"ל זֹהַר וּמְדַרְשִׁים עַל הַשַּׁבָּת.
- ה. שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבָּת מִחֲבֵר וּרְמ"א מִחֶלֶק לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה.
- ו. סְפָרֵי הַזֹּהַר, סְפָרִים מִיְחָדִים מְלֻקָּטִים מִכָּל סֵפֶר הַזֹּהַר, לְסֵפֶר לִילָדִים בְּשֻׁלְחַן הַשַּׁבָּת, וְכֵן יְרוּיחוּ בְּסַעֲוֵדָה מֵאֵה מְלִיזוֹן שָׁנָה תּוֹרָה בְּכָל סַעֲוֵדָה שֶׁל שַׁבָּת.
- ז. סְפָר מְדָהִים בְּהַמְשָׁכִים מִשְׁנֵי בַעֲלֵי תִּשּׁוּבָה בְּעִיר קְרֵאקָא.
- ח. מְזָכָה הַרְבֵּים כְּהִלְכָתָהּ.
- ט. אֲגָרוֹת הַזֹּהַר.

סֵפֶר קְדוֹשׁ זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשָּׁם וַיְרֵאֵת שָׁמַיִם טְהוֹרָה, וְלִלְמוֹד מְקַדְּשֵׁת וְצִדְקַת רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים חַכְמֵי הַזֹּהַר, הַסּוֹד וְהַנְּסֻתָּר, וְלִהְיוֹת קְשִׁיר לְנִשְׁמַת הַרְשֵׁב"י וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ זִיעָ"א.

וַיֵּצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִכְּפַעַל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי"

בְּעִיה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

תְּשִׁירֵי תִּשְׁע"א לַפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי
בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8

Ramat Beth Shemesh 99093, Israel

Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

תּוֹכַן הָעֵנִינִים

- דהַטִּיבָה ה' לְטוֹבִים.....
- דהַתְּנַצְלוֹת הַמוֹצָיִים לְאוֹר.....
- הפְּתַח דָּבָר.....
- וקוֹל הַרְשָׁב"י.....
- ושְׁלַחן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבַּת מְחַבֵּר וְרַמ"א.....
- זהַסְּכָמוֹת וּמְכַתְּבִים (הַמִּשְׁךְ).....
- טתְּפִלוֹת לְפָנֵי הַלְמוּד.....
- ישַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּב.....
- יטאוֹר הַזְהָר הַמְחַלֵּק.....
- יזזֶהָר עַל מַעֲלֵת וּשְׁמִירַת הַשַּׁבַּת וַיָּמִים טוֹבִים.....
- כאהַשַּׁבַּת בִּישְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָה.....
- כגסְפוּרֵי הַזֶּהָר.....
- כהבְּעִיר קְרֵאקָא.....
- כטמִזְכֵּה הַרְבִּים כְּהַלְכָתָה.....
- לאאַגְרוֹת הַזֶּהָר.....

הטיבה ה' לטובים

הספר הזה נדפס

בנדבנת הרה"ח מוהר"ר

חיים אברהם ישעיהו בן ביילא ושלמה

לרפואה שלימה במהרה

זכות התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי וחבורתו הקדושה
תעמוד לו למליץ יושר, שימלא ה' כל משאלות לבו לטובה
ולברכה, בבריות גופא, פרנסה בשפע וברוח, עושר וכבוד,
אריכות ימים ושנים טובים בבריאות השלימות, אכי"ר.

התנצלות המוציאים לאור

היות והשקענו עמל רב ודמים מרובים שיצא הספר לאור מבורר
ומנופה בלא שגיאות [לפי כוחותינו], ובכל זאת אמר נעים זמירות
ישראל שגיאות מי יבין, ואפשר שנשארו אי אלו טעויות הדפוס
וכדומה - לכן בקשתינו מכל לומד בספר באם ימצא טעות
להודיעינו, ותודה למפרע, כדי שנוכל לתקנו בהוצאה הבאה
בעזרת ה'.

הבעלות וכל הזכויות אינן שמורות למחבר

כל אחד יכול לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, [וכל המעוניין
יכול לקבל הטקסט חינם], לאחסן במאגר מידע, לסדר או לקלוט
בכל דרך ובכל אמצאי אלקטרוני אופטי או מכני אחר - כל חלק
שהוא מהחומר בספר זה ובכל הספרים שהוצאנו לאור, הן ליחיד,
הן לשימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה מותר
ומצוה בהחלט בלא רשות מפורשת בכתב, ואם אחד מעוניין
להדפיס נעזור לו בכל כוחותינו להוציא לאור בפחות מדמי עלות
הספר.

פְּתַח דְּבַר

וקראת לשבת ענג

הנביא ישעיה אומר (ישעיה נח יג): "וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכבד וכבדתו מעשות דרכיה ממצוא חפצה ודבר דבר". ואיתא במדרש הנעלם (פרשת בראשית מאמר נעשה אדם): לקדוש ה' מכבד, היא תוספת הרוח הנקרא קדוש ה'. ולמדו חז"ל (שבת דף ק"נ ע"א) זתנן א דבי מנשה משדכין על התינוקות ליארוס בשבת ועל התינוק ללמדו ספר וללמדו אומנות, אמר קרא ממצוא חפצה ודבר דבר חפצה אסורים חפצי שמים מתרין. וכדי שלא ידברו דברי חול בסעודת שבת, ועוד לקדש את הסעודה שיהיה נחשב משולחנו של מקום, הגשנו לפניכם את הספר "זהר השבת" כדי ששכל בית יהודי תהיה תוספת התעלות ורוחנית בשבת קודש.

כשכל בני הבית מתכנסים יחד מסביב לשלחן שבת הוא זמן התעלות מיוחד, זוהי השעה המתאימה להחדיר בבני המשפחה תורת נצח, ולטעם מתורת הסוד. **כדי** להטעים את הלימוד הבאנו מעשיות מיוחדות המעוררים את הלבבות ומחדירים קדושה וטהרה שעל ידה נותנים תוספת לנשמה יתירה.

כאשר ילמדו בספר זה בקביעות יחוו התרוממות ורוחנית ותורגש שבת נעם הנשמות, והארת הרשב"י בכל בית יהודי, זאת תהיה השמירה הכי מעלה לכלל ישראל. ספר קדוש זה מסגל לאהבת השם ויראת שמים טהורה, וללמוד מקדשת וצדקת רבותינו הקדושים חכמי הזוהר, הסוד והנסתר, ולהתקשר לנשמת הרשב"י ורבי אלעזר בנו זיע"א.

מפעל הזוהר העולמי לקח על עצמו למטרה להאיר את כל בתי ישראל באור הזוהר הקדוש ולחבר את קדשת השבת עם קדשת הרשב"י זיע"א, ודברי הקדמונים עמדו לנגד עינינו וכמו מלאך העומד ומצוה הם דברי רבי אברהם בן מרדכי אזולאי, (אור החמה, בהקדמה): מצוה מן המבחר שיתעסקו ברבים גדולים וקטנים... ואחר שבזכות זה עתיד לבוא מלך המשיח ולא בזכות אחר, אין ראוי להתירשל, וכן האדמו"ר הקדוש מקאמארנא זיע"א (בהקדמת ספר צפי עין), אמר: על כן בני ואחי תרגילו עצמכם ללמוד בדברי הזהר והתקונים בשקידה, ומי שלא ראה אור הזהר מתוקים מדבש, לא ראה מאורות מיימיו ולא טעם טעם התורה, ועוד שהוא מטהר הנפש ומזככה, אפילו אמירה בעלמא מן השפתים סגלה ותקון הנפש מאד, עכ"ל.

תלמידי חכמים חשובים שקדו על המדוזה כדי שיגש בשפה השווה לכל נפש ברוחה ונעימה. יברכו מפי עליון כל העוסקים במלאכה והשליחים הצדיקים העמלים להחדיר את תורת הרשב"י בעם ישראל, ויהי רצון שלא תמוש התורה בכל חלקי הפרד"ס מפניו ומפי זרעו ומפי זרע זרענו עד עולם בביאת משיח צדקינו במהרה בימינו אמן.

קול הרשב"י

תורת הזוהר בלשון הקודש

שמעו ותחי נפשכם!

לימוד וסיום כל "הזוהר הקדוש" בשלוש שנים!!!

היום אם בקולו תשמעו, ובזוהר תקראו, את המשיח תראו,

על ידי שילמדו זוהר הקדוש עם פירוש 24 שעות ביום

תהיה השנה הזו שנת הגאולה

ברוך שהחיינו וקיימנו לפרויקט חדש, תכנית עולמית ללימוד ולסיום זוהר הקדוש בלשון הקודש, בשלוש שנים, בשמיעת סידרת דיסקים, בלשון קלה ונעימה.

הסדרה מחולקת לשבעים ושניים דיסקים, כל שיעור באורך 20 דקות בלבד, כל דיסק יכיל 15 שיעורים - כל חודש יצאו בע"ה 2 דיסקים - ובסך הכול 1062 [אלף ששים ושתיים] שיעורים. בכך יהיה ניתן בקלות לשמוע ולסיים כל הזוהר הקדוש אף בדרכים ובנטייה. מעתה כל בית המדרש גם כשאין להם מגיד שיעור יכולים ללמוד יחד את סדר הזוהר המחולק לשלוש שנים מתוך הסט החדש הנדפס בעשרה כרכים עם ביאור בצד, ובאותו זמן לשמוע [בטייפ] את השיעורים במשך 20 דקות בכל יום ולגמור את כל ספר הזוהר בשלוש שנים.

כל אב יכול להושיב את בנו מגיל שיוועים לקרוא וישמעו ויקראו כל יום 20 דקות יחד עם הדיסק, ובכך תוך שלש שנים יעשו סיום לכל הזוהר הקדוש, ויתקיים דברי הרשב"י ז"ע: "אָמַר לָהֶם רַבִּי שְׁמַעוּנִי: כְּשֵׁיִהְיֶה קָרוֹב לִיְמוֹת הַמְּשִׁיחַ אֶפְלוּ נַעֲרִים שְׁפַעוּלִם יַעֲתִידִים לְמַצָּא נִסְתָּרוֹת שֶׁל הַחֲכָמָה וְלָדַעַת עַל יְדוֹ קְצִים וְהַשְׁבִּנוֹת, וּבְאוֹתוֹ הַזְּמַן יִתְגַּלֶּה לְכָל" (זהר הקדוש פרשת ויג'א דף קיח).

התכנית מתנהלת על ידי "מפעל הזוהר העולמי",

מיסודו של כ"ק האדמו"ר מהאלמין רבי שלום יהודה גרוס שליט"א בשיתוף עם המגיד שיעור הגה"צ רבי אריה ברדה שליט"א.

הדיסקים יהיה ניתן להשיג בעז"ה אצל מגיד השיעור הגה"צ רבי אריה ברדה שליט"א, טלפון: 054-4577956 וב"מפעל הזוהר העולמי".

כל השיעורים ניתן לשמוע גם בטלפון "קול הרשב"י" 0722-990055 ובטלפון "קול הזוהר": 0722-990044.

וכן ניתן להשיג כל ספרי הזוה"ק ב"מפעל הזוהר העולמי" רחוב נחל לכיש 24/8 בית שמש, טל: 058436784 / פקס: 02-9951300

לימדו ושמעו בזוהר כל רגע, למנוע חבלי משיח וכל פגע, כהבטחת משה רבנו לרשב"י, ובדא יפקון מגלותא.

מהיום, כל ילד קטן מגיל 9 יכול לגמור את כל ספר הזוהר הקדוש ולזכות להיות אחד מבני עלייה מרואי פני המלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, אשרי יולדתו!!!

גם יזכה שמלך המשיח יראה באצבעו ויאמר "בזכותך הגעת".

ניתן ללמוד מתוך הזוהר הקדוש שיצא כעת לאור (חודש טבת תשע"א) ב-10 כרכים מחולק לשלוש שנים, (ניתן לקבל במפעל הזוהר העולמי, וגם אצל "מלכות דוד" רחוב השומר 74 בבני ברק במחיר מוטבסד, וכן במוקדים - כמפורסם ב"ערכה של שעה")

הַסְפָּמוֹת וּמִקְתָּבִים (הַמְשָׁר)

מכתב הסכמה לחק לישראל בשנת תש"ל

נפתלי הירצקא העניג אבד"ק שארמאש

בעונותינו הרבים בסבת החורבן והגלות שאירע לעם ישראל בימינו אלה הרבה ממנהגי ישראל הטובים והישרים נדלדלו ונטשטשו, ולמיעוט מציאותם כמעט שנשכחו מלב ההמון, וככה אירע גם בלימוד החק לישראל, שהיה חק קבוע לכל בר ישראל מגדול ועד קטן להשלים חקו מידי יום ביומו כל ימי חייהם עד עולם, ועכשיו בעונותינו הרבים נתמעטו לומדיה ועוסקיה וכמעט לא נמצאו, מי יתן איפוא להחזיר עטרה ליושנה שיקבעו כל אחד ואחד שיעור קבוע ללמוד בכל יום ויום כפי הסדר שיסדה רבינו האריז"ל על פי הסוד, וגם לקבוע שיעורין ברבים כמנהג אבותינו הקדושים בדור הקדום. על כן בואו ונחזיק טיבותא לגברא דמרא סייעא... אשר טוב עשה בעמיו והדפיס ספר חק לישראל בדפוס נאה ומשובח, באותיות מאירות עינים, גם חילק כל פרשה בכרך לבדנה, למען להקל ללומדיה להוליכם בחיקם בשבתך בביתך ובלכתך בדרך באלה מסעי, והיתה עמו וקרא בו כל ימי חייו, ולא ימוש ספר התורה הזה מפיק, ועל ידי זה יהיה באפשרות גם להטרודים על המח' ועל הכלכלה להשלים חוקם בספר החק לישראל מידי יום ביומו. ואקוה בעזר השם שיתרבה גבולנו בתלמידים ויתרחב גבול הקדושה להגדיל תורה ולהאדירה. ומתאמרא משמיה דהגאון הצדיק הקדוש משינאווע זלה"ה, אשר לימוד החק לישראל מסוגל לפרנסה בנקל ובהרחבה, ונרמז באמרם ז"ל (ביצה ט"ז ע"א) דהאי חק לישאנא דמזונא הוא, עד כאן דבריו הקדושים ודפ"ח, ובזכות התורה הקדושה יוסיף הקב"ה ויגאלנו אולת עולם במהרה וידן אמן כן יהי רצון.

הכ"ד הכותב לכבוד התוה"ק ולומד' נפתלי הירצקא העניג אבד"ק שארמאש יצ"ו, ברוקלין, נ.י.

ראה באריכות
השתלשלות הספר
"חק לישראל"
בהקדמה לספר
"חק לישראל"

זהר
השבת

שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּבָה

לקוט מספֿר שְׁכַר וְעוֹנֵשׁ: - מְזוּהָר הַקְּדוֹשׁ וְסִפְרֵי קַבְּלָה ש"ס
וּמְדַרְשִׁים וְסִפְרֵי בַּעַל שֵׁם טוֹב.

גודל השכר למי שמעורר אחרים ליראת שמים

כתיב (דברים ד, י) אשר ילמדון ליראה אותי כל הימים אשר הם חיים על האדמה ואת בניהם ילמדון, ופירש רש"י ילמדון - ילפון לעצמם, ילמדון, יאלפון לאחרים. הוכח תוכיח, ומצות מחאה, וערבות, אשר כל קיום הכלל ישראל תלוי בזה, מה אשיב לה' כל תגמולוהי עלי, יהי שמו הגדול מבורך מעתה ועד עולם, עד כאן לשונו.

וראה מה שכתב בספר שו"ת מנחת אלעזר (ה"ד סי' ס"ה) וז"ל: ע"ד שנהגתי לברך שהחיינו בעת גמר חיבורי בעה"י והביאום מביהד"פ כלול בהדרו. הנה כבר אורו עיניך המובא בשע"ת (סי' רכ"ג ס"ק י') ואת אשר ציינת שם במכתבך. אמנם תמהתי מ"ש כי בשע"ת לא נזכר מספרים רק מכל דבר שיש לו שמחה. הלא מפורש שם בשע"ת מגמור ספר ח"ת בכתבתו ומכ"ש בהדפסתו עכ"ד, ומ"ש שם בשם מחזיק ברכה שטוב לברך בלא שם ומלכות, הנה מה יפה דברי הב"ח (או"ח סי' כ"ט) והחזיק אחריו בסברתו בישועת יעקב (או"ח סי' רכ"ה ס"ק ג') דדוקא בשארי ברכות ספק להקל ואין לברך בשם ומלכות, משא"כ ברכת שהחיינו שהוא רשות כמ"ש הטור (או"ח סי' תל"ב), ע"כ בהנאת האדם תלוי שאם הוא נהנה ומרגיש הנאה ושמחה יוכל לברך, דכיון שהוא רשות ע"כ אינו מברך לבטלה גם אם ספק הוא שאינו מחוייב, ע"כ צריך לברך גם בספק אם רק נתרגש בשמחה, כו'. ולפענ"ד מכ"ש בגמור חיבור ח"ת בדפוס אשר לאו כל אדם זוכה, והוא דבר חשיבות ביותר, וגם שוה סך רב, שנגמור בהדרו ולאדפוסו אדרא בעה"י, ע"כ נהגתי לברך שהחיינו גם בהוצאת חיבורי מנח"א ח"א וח"ב בפני אאמו"ר רבן של ישראל זי"ע בחיים חיותו נהגתי כן. ומחי' חיים יזכנו לזכות את הרבים תמיד ויעמדנו בקרן אורה. בכח התורה. ונזכה לגאולת עולם בב"א, עכלה"ק.

ואם בארזי התורה נפלה שלהבת השמחה בלבם בעת הדפיסו ספריהם, על אחת כמה וכמה לאזובי קיר כמוני היום ובפרט בדור שפל כזה שנתקיים במלוא מובן המלה "ואין תוכחה" (סוטה מט עמוד ב'), חובה מוטלת עלינו להודות ולהלל ולשבח את בוראי על חלקי.

ידועים דבריהם ז"ל בתפלת ר' נחוניא בן הקנה (ברכות כ"ח ע"ב) בכניסתו מהו אומר יהר"מ שלא יארע דבר תקלה על ידי ולא אכשל בדבר הלכה וישמחו בי חברי ולא אומר לא על טמא טהור ולא על טהור טמא כו', וביציאתו הוא נותן הודאה על חלקו עיי"ש, ולכן גם אני עני כמוני היום עם צאת הספרים האלו בסייעתא דשמיא לרשות הרבים, אשר יחד עם ההודאה על חלקי הנני בזה בתפלה שלא אכשל בדבר הלכה וישמחו בי חברי ח"ו.

ומה נעמו לי בזה דברי הג"מ אהרן וואלקין זצ"ל האב"ד פינסק בהקדמת ספרו "בית אהרן" על מס' ב"מ, אשר נפשו עליו תשתוחח בדברים נמלצים הלוא המה באמת הגיגי לבו של כל מחבר ספר ומו"ל עולם וז"ל:

"זהנה מחברתי החביבה, בתי היקרה לי מכל יקר, עד כה היית תחת ידי, ועיני השופטים והמבקרים לא ראוך למרבה, ואשר ראוך הלא שבחוך וקלסוך לעיני, לא ידעת עוד רע, החצים המרים והשנונים עוד לא פגעו בך. אמנם עתה הגיע השעה לשלחך מעל פני ולעזבך לנפשך, לשוטט בתבל בקרב אלפי המבקרים. ידעתי כי בשעה שתזכה לצאת בשלום מן עולם הדפוס, כמה כתוב של מבקרים ושופטים יצאון לקראתך, כת אחת אומרת, יבוא שלום וכל חבורים כאלו, יבואו לתוך אוצר ספרות הרבנות, בזרועות פתוחות יקבלוך, באהבה ומלא חפנים כבוד ותהלה יפזרון לך, יקבעו לך מקום הגון ומכובד, וכסא כבוד תנחיל גם לאביך מחוללך ומולידך, אכן אל תתיאש גם מן הפורעניות, כי באין ספק יצאון לקראתך גם כמה כתות של מלאכי... שישפילוך עד לעפר, וינחילוך קלון תחת כבוד, ותהלה תחת תהלה. הנני מרגיש מאוד בצרת נפשך, איך תהי נדהמה למראה עיניך ולמשמע אזניך בשמעך משפטים כאלו, כמו חי יתיצב לנגד עיני מכאוביך העצומים, גם על גורלך עצמך, גם על גורל אביך אשר טפחך וריביתך, והלא מי כמוך יודע יותר כמה יגיעות יגע וכמה נדודים נדד על כל קוץ וקוץ, חדוש וחדוש, יגיעת המוח והנפש להבין ולהשכיל ולברוא את החדוש, ואח"כ יגיעת הגוף לסדרו ולכותבו, ואחרי כל אלה יבוא איש אשר לא עמל בו ולא גידלו, ולא ירצה גם להשים עין עיונו עליו, ורק במאמר פיו בלבד יחריב את כל הבנין, זו תורה

וזו שכרה, נפשך תהי משועמם על זה, ומרה תזעק על חברת האדם בכלל, כי כולו מלא שקרים, ואין איש שם אל לב להוקיר ערך הפעולה, ובמתכוון יתנו דופי ושמצה בכל פעולה נשגבה ויקרה. רבות תסבול ועלי תגול האשמה, למה הרעותי לך לשלחך מעל פני ולהעבירך תחת שבת המבקרים. אכן דעי נא מחברתי, הוי מתונה בדיןך מלהוציא דבה על חברת בני האדם המעולים, נושאי דגל התורה, כי יודעים את האמת ומכוונים למרוד בה חלילה לך מראות נכוחה, לבבו יצווהו לחפש את החסרון ולדלג את המעלה, ומה יעשה אותו המבקר הקשה, אחרי שאין לו לדיין אלא מה שעניו רואות, והוא משנאתו וקנאתו לא יראה בהוד יפך, תיקר נא בעיניך אחד ממאה אשר יביטו עליך בחן ובחסד ויאמרו לך יישר, מהמאה אשר יתנו בך קלסה, סבלי נא מהמבקרים ויקראוך גם האוהבים אותך, ומהם תנחל תהלה וכבוד, ואז תתן תודה גם אלי אשר טפחתך וריביתך", "עכ"ל "בית אהרן", ודפח"ח.

ומענין לענין הננו להעתיק בזה אימרה יאה למרן הגאון מטשעבין זצ"ל שנדפסה בהקדמת ספר "הלכות הגר"א ומנהגיו" לידידי הגר"מ שטערנבוך שליט"א, וז"ל:

"ובזכרוני שכשקבלתי הסכמת מרן פאר הדור הגאון רד"ב וויידענפלד זצ"ל (הגאב"ד דטשעבין) לספרי מועדים וזמנים, הוסיף ואמר לי שרצונו למסור לי עצה טובה מתוך נסיון, שבדרך כלל לכל ספר יש בקורת, וסיפר דכשהוציא לאור עוד בפולין ספרו דובב מישרים ח"א קיבל מכתבים הרבה, זה טוען ואומר שעליו להביא עוד אחרונים שדנו בענינים שמביא והשמיטם, זה טוען ואומר שעליו בספר שו"ת לצמצם לעניני הלכה לבד, וזה מייעץ שיכתוב בעמקות טפי שדבריו הם בדרך פלפול, והוא מחליט לא להשיב כלל, ולבסוף גדול אחד זצ"ל שאל אותו למה אינו עונה תשובה, והשיב ואמר שמעולם לא חיבר ספר שוה לכל נפש לכל הלומדים, שא"כ היה מדפיסו לאלפים רק חיבר לאלו שמרוצים ונהנין מספר כזה, ולכן אם אחד מבקר, תשובתו בצידו שהספר לא חיבר בשבילו, שמעולם לא נתכוון לחבר ספר שכל אחד ואחד יהלל וישבח אותו, ואם יש נהנין ממנו, כדאי לו הספר עבורם, ובזה הוסיף ואמר, עליך לידע מעיקרא שעלולים לבטל ולבקר הספר בכל מיני טענות ומענות, אבל לא חיברת הספר לכל אחד, ולמבקרים תציין שלהם לא נתכוונת לחבר הספר, שהם דורשים ומחפשים סוג ספר אחר, עם בקיאות והוכחות, או עם עמקות והבנה דוקא, רק יש כאלו שנהנין מספר זה, ולהם לבד נתכוונת, ובזה תוכל לעמוד ולא יפול לבבך בבקורת, שתצייר

לעצמך מעיקרא, שהספר לא יתקבל ולא חובר לכל אחד, רק לחוג מסוים שכן נהנין מספר כזה, ולהם לבד ג"כ כדאי לך הספר אף שאינו שוה לכל נפש ע"כ דבריו הנחמדים", עכ"ל הגר"מ שטרנבוך שליט"א שם.

בזה יצאתי ידי חובת תשובה למבקרי מומים שונים שאין מטרת האמת נגד פניהם.

והנה כאן מקום אתי להתייבב לפני מלכים ולהציג לפניהם את סדר עבודתי בספרי ולבאר סבת חלוקת הספר לכמה חלקים.

בראשית עבודתינו היה מחשבתינו להדפיס הספרים כמו שהם, יבואר רק עניני שכר ועונש ויראת שמים, אבל כשלקטנו את רוב הענינים מזהר הקדוש ועוד, נתלהבנו וראינו שכל ההזנחה של הדור שלנו הוא אך ורק בגלל שאין לוקחים בחשבון גודל החיוב המוטל עלינו על כל אחד ואחד האחריות בעניני תוכחה וללמד את חבירו ענינים הנוראים של עיקרי האמונה בהשארת הנפש של שכר ועונש, אשר כל הספר קב הישר וראשית חכמה וחובת הלבבות מנורת המאור שבט מוסר אורחות צדיקים רבינו יונה מסילת ישרים כותבים שזהו היסוד הגדול ללמד את חבירו דברים אלו כדי שכך יוכלו לקיים כל מצות התורה ובפרט עניני יסודי הדת כמו שמירת שבת טהרת המשפחה חינוך צניעות כשרות תפילין מזוזות וציצית תורה ותפלה וכו'. וגודל שכר מי שמזכה את חבירו להוכיחו ולקרבו לתשובה שלימה ועל ידי זה יזכה לזכות לכל מצוות התורה שחבירו עושה, שגדול המעשה יותר מן העושה כמבואר בפנים מהגר"א ז"ל. וכך עוד רבנים ויחידים ישימו לב על הענין הנורא והנשגב הזה אשר כל קיום היהדות תלוי בזה כמבואר באוהחה"ק פ' נצבים, ובחינוך ועוד.

הַרְשֵׁב י קָבֵעַ:
בְּסֵפֶר הַזֶּה יֵצְאוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִן הַגָּלוּת בְּרַחֲמִים

אור הזהר המחלק

מהדורא עשירית,

י"ל ע"י האדמו"ר מהאלמין שליט"א בחו"ל בשנת תש"ס, ובשנת תשס"ג 250.000
ואח"כ בא"י בעוד 8 מהדורות ס"ה י"ל 310.000 טופסים

קִימוּ וקִבְלוּ הַיְהוּדִים קֹהֵל עֲדַת יִשְׂרָאֵל לְהַחְזִיק בְּלִמּוּד הַקְדוֹשׁ שֶׁל
הַתְּקוּנִים וְהַזְהַר יַחֲדָה וְרַבִּים מְנַעַר וְעַד זְקוּן

מֵה. מְזַמֵּן אֲשֶׁר הִצִּיץ וְזָרַח אֹרֶךְ יְקָרוֹת שֶׁל שְׁנֵי מְאֹרוֹת הַגְּדוֹלִים סֵפֶר
הַתְּקוּנִים וְסֵפֶר הַזְהַר קִימוּ וקִבְלוּ הַיְהוּדִים קֹהֵל עֲדַת יִשְׂרָאֵל לְהַחְזִיק
בְּלִמּוּד הַקְדוֹשׁ שֶׁל הַתְּקוּנִים וְהַזְהַר יַחֲדָה וְרַבִּים מְנַעַר וְעַד זְקוּן, וְהַגֵּם דִּיאֵן
לְאֵל יָדָם לְהַשִּׁיג וּלְהַבִּין סוּד אֲמֵרוֹת טְהוּרוֹת שֶׁבְּסִפְרֵי הַקְדוּשִׁים הָאֵלֶּה,
אֵף עַל פִּי כֵן שׁוֹתֵם בְּצִמָּא אֶת דְּבָרֵיהֶם וּמִתְלַהְבִּין בְּקִרְיָתָן מְאֹד מְאֹד.
(רַבֵּנוּ יוֹסֵף חַיִּים, הֵבֵן אִישׁ חֵי, בְּהַקְדַּמַת הַתְּקוּנִים בְּנִיהוּ)

אֶפְלוּ אִי לֹא יֵדַע מֵאֵי קֶאֱמֵר וְשׁוּגָה בּוֹ שְׁגִיאוֹת הֶרְבֵּה הוּא חָשׁוּב לִפְנֵי
הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּבִנְדָאֵי עוֹשֶׂה נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרוֹ וּבָא בְּשִׁכְרוֹ
מוֹ. לְמוֹד סֵפֶר הַזְהַר נִשְׁגָּב מְאֹד לְטֵהַר וּלְקַדְשׁ הַנֶּפֶשׁ וְאֶפְלוּ אִי לֹא יֵדַע
מֵאֵי קֶאֱמֵר וְשׁוּגָה בּוֹ שְׁגִיאוֹת הֶרְבֵּה הוּא חָשׁוּב לִפְנֵי הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
כְּדַכְתִּיב וְדַגְלוּ עָלַי אֲהַבָּה פֶּרְשׁוֹ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה וְדַלּוּגוֹ עָלַי אֲהַבָּה
הָא לָמָּה הַדָּבָר דּוֹמָה לְתִינוּק קֶטָן שְׂאִינוּ יוֹדַע דְּבַר וּמְדַבֵּר חֻצְפָן שֶׁל תַּבּוֹת
בְּלַעֲגֵי שִׁפָּה וְאָבִיו וְאָמוֹ יִצְחָקוּ לוֹ יִשְׁמַחוּ לְקוּלוֹ כִּי יוֹשֵׁב בְּשִׁמְמִים יִשְׁחַק
וְיִשְׁמַח כְּשֶׁהָאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי יֵשׁ לוֹ חִפָּה בַּתּוֹרָה וְרוּצָה לְלַמֵּד אֵךְ אֵין דַּעְתּוֹ
מְשֻׁגָּת אוֹ אֵין לוֹ מִי שְׂלִמְדָנוּ וְלוֹמֵד כְּפִי שְׂיִוְדַע בְּנְדָאֵי עוֹשֶׂה נַחַת רוּחַ
לְיוֹצְרוֹ וּבָא בְּשִׁכְרוֹ הִנֵּה כִי כֵן אֵין מְקוּם פְּטוּר לְמִי שְׂאִינוּ יוֹדַע לְלַמֵּד אֵין
טַעֲנָה זוֹ פּוֹטְרָתוֹ לְיוֹם הַדִּין כִּי יָכוֹל לְלַמֵּד כְּמוֹ שְׂיִוְדַע.

(רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בַּר יִצְחָק פֶּאֶפּוֹ, פְּלֵא יוֹעֵץ, עֵרֶךְ זְהַר)

הַחֲפֵץ חַיִּים יִזְכֵּר צְדִיק לְבִרְכָה פּוֹסֵק: עַל לְמוּד סֵפֶר הַזְהַר אֵין שׁוּם
הַגְּבֻלָּה - יְלַמְדוּ כָּל שִׁבְתַּת אֶת הַזְהַר שֶׁל אוֹתָהּ פֶּרְשָׁה וְאֶפְלוּ לְבַחְוָרִים
מִזֵּ. וְכֵן אָמַר הַגָּאוֹן הַצְּדִיק רַבִּי שְׁלֵמָה בְּלוּךְ יִזְכֵּר צְדִיק לְבִרְכָה מִשֵּׁם רַבּוֹ
הַחֲפֵץ חַיִּים יִזְכֵּר צְדִיק לְבִרְכָה, שְׁעַל לְמוּד סֵפֶר הַזְהַר אֵין שׁוּם הַגְּבֻלָּה כִּי

רבו מְדַרְשׁוּ. וְהָיָה הַחֲפֵץ חַיִּים מְעוֹרָר לְכֻלָּם שֶׁיִּלְמְדוּ כָּל שִׁבְתָּ אֶת הַזֵּהָר
שֶׁל אוֹתָהּ פָּרְשָׁה וְאָפְלוּ לְבַחְוָרִים.

(רבי יוסף בן שלמה מפוז'ין, הוספות בגין יוסף)

על ידי למוד ספר הזהר והתקונים וכתבי מֶרֶן הָאֵר"י מְבַעַר הַקּוֹצִים
וְהָרַע שֶׁבְּנַפְשׁוֹ, וְיִזְכֶּה לְדַבֵּק עֲצָמוֹ בְּאוֹר עֲלִיוֹן, וְיִזְכֶּה לְכָל מַדּוֹת טוֹבוֹת
שֶׁבְּעוֹלָם - אָמַר מֶרֶן הָאֵר"י, שֶׁבְּזִמְנֵן הַזֶּה נִסְתָּרוֹת נַעֲשׂוּ נִגְלוֹת וְשִׁמְחָה
לְפָנֵי הַמָּקוֹם לְלַמֵּד בְּרִזֵּי הַתּוֹרָה וּלְגַלוֹת רִזִּין לְכָל בֵּר יִשְׂרָאֵל
מִחַ. וּבִיעַת עֵקֶבְתָּא דְמִשִּׁיחָא הַתְּגַבְרוֹת הָרַע וְהָעֲזוֹת וְהַמַּדּוֹת רָעוֹת
בְּהַנְהֻגוֹת רָאשֵׁי עַרְב רַב נִתְגַּלָּה הָאוֹר הַגָּנוּז מִן הַשָּׁמַיִם סֵפֶר הַזֵּהָר
וְהַתְּקוּנִים וְאַחֲרֵיהֶם כְּתָבֵי מֶרֶן הָאֵר"י וּבְזֶה הַלְמוּד מְבַעַר הַקּוֹצִים וְהָרַע
שֶׁבְּנַפְשׁוֹ וְיִזְכֶּה לְדַבֵּק עֲצָמוֹ בְּאוֹר עֲלִיוֹן וְיִזְכֶּה לְכָל מַדּוֹת טוֹבוֹת שֶׁבְּעוֹלָם
וְלִזֶּה נִתְגַּלָּה הָאוֹר הַזֶּה. וְעַקֵּר לְמוֹדֵד בְּפִנְיַמִּיּוֹת הַתּוֹרָה יִהְיֶה שֶׁתְּשִׁיג
הָאָרָה וְחַיּוֹת אֱלֹקִית בְּנַפְשָׁהּ בְּעַת לְמוֹדֵדָּהּ וּבְכָל הַיּוֹם... אָמַר מֶרֶן הָאֵר"י
שֶׁבְּזִמְנֵן הַזֶּה נִסְתָּרוֹת נַעֲשׂוּ נִגְלוֹת וְשִׁמְחָה לְפָנֵי הַמָּקוֹם לְלַמֵּד בְּרִזֵּי הַתּוֹרָה
וּלְגַלוֹת רִזִּין לְכָל בֵּר יִשְׂרָאֵל.

(רבי יצחק אזיק יְהוּדָה יְחִיאֵל סְפָרִין מְקוֹמְרָנָה, הֵיכַל הַבְּרָכָה, דְּבָרִים רח:)

לְהִלְהִיב לְבָבוֹת יִשְׂרָאֵל לְטַעַם טַעַם אוֹר הַגָּנוּז עוֹלָם הֵבֵא בְּעוֹלָם הַזֶּה
עַל יְדֵי חֲכָמַת הַזֵּהָר

מֵט. לְהִלְהִיב לְבָבוֹת יִשְׂרָאֵל לְתוֹרָה וְלַעֲבוּדָה בְּחֲכָמָה הַפְּנִימִיּוֹת מִתּוֹקָה
מְדַבֵּשׁ וְנִפְתַּח צוּף מְאִירוֹת עֵינַיִם וּמִשִּׁיבוֹת נֶפֶשׁ חֲמוּדָה גְּנוּזָה מִתּוֹק הָאוֹר
לְעֵינַיִם וְטוֹב לְנַפְשׁ לְזַכָּה וּלְהַאֲרֶה בְּמַדּוֹת טוֹבוֹת יִשְׁרוֹת לְטַעַם טַעַם
אוֹר הַגָּנוּז עוֹלָם הֵבֵא בְּעוֹלָם הַזֶּה עַל יְדֵי חֲכָמַת הַזֵּהָר... וְעַקֵּר הַתְּגַלּוֹת
הַחֲכָמָה הַזֹּאת בְּדוֹרְנוֹ לֹא הָיָה אֶלָּא לְהַאֲרִי עַל הַנֶּפֶשׁ לְזַכָּה בְּתִשׁוּבָה
וּדְבָקוֹת אֲהָבָה וְיִרְאָה בְּקִדְשָׁה טְהוֹרָה וְעֲנוּה... כִּי הַתְּגַלּוֹת הָאוֹר הַצָּפוֹן
הַזֶּה בְּיָמֵינוּ הָיָה לְהַאֲרִי עֲלֵינוּ וְעַל נַפְשֵׁנוּ לְהַסִּיר מֵאֲתָנּוֹ כָּל הַזְּהֻמוֹת
וְתִאֲוֹת הָרַעוֹת לְטַעַם מְאוֹר עֲלִיוֹן אוֹר צַח מְמִשׁ טַעַם עוֹלָם הֵבֵא וּלְהַסִּיר
הַקּוֹצִים מַדּוֹת רָעוֹת וּגְאֻוָּה וְהַשְׁתַּרְרוֹת עַל רַעְהוֹ וְיִתֵּר מַדּוֹת רָעוֹת אֲשֶׁר
הֵם לְשִׁכִּים בְּעֵינֵינוּ קִנְאָה וְשִׁנְאָה וְאַהֲבַת רָעוֹת.

(רבי יצחק אזיק יְחִיאֵל סְפָרִין מְקוֹמְרָנָה, נְתִיב מְצוּוֹתֶיהָ, בְּהַקְדָּמָה)

זהר על מעלת ושמירת השבת וימים טובים

מספר "השבת והזוהר"
מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

שבתו של שלמה

פיון שהסתפל שלמה בה, שבח
והכריז ואמר, (קהלת א) הכל היה מן
העפר וגו'. ועל זה שלמה לא
הצטרף לנגן כמו דוד, אלא שירה
שהיא אהבה של עשר, שהיא אור
ואהבה שכל התשבחות של העולם
היו בה, השבח של הגבירה
כשיושבת בפסא כנגד המלך הוא
אמר.

שמירה וקדוש השבת

מצוה ארבע עשרה - לשמר את יום
השבת, שהוא יום המנוחה מכל
מעשה בראשית. כאן כלולות שתי
מצוות - אחת שמירת יום השבת,
ואחת לקדש אותו היום בקדושו.
לשמר את יום השבת, כמו שהזכרנו
והערנו עליו, שהוא יום של מנוחה
לעולמות, וכל המעשים נשתכללו בו
ונעשו עד שהתקדש היום. פיון
שהתקדש היום, נשארה בריאה של
רוחות שלא נבראו להם גופות. וכי
לא ידע הקדוש ברוך הוא לעכב

שבתו של שלמה

(ח"א ר"ה, א)

פיון דאסתפל שלמה בה, שבח
ואכריז ואמר, (קהלת א) הכל
היה מן העפר וגו'. ועל דא שלמה לא
אצטרף לנגנא כדוד, אלא שירתא
דאיהו רחימי דעותרא, דהוא נהירו
ורחימו דכל תשבחון דעלמא ביה הו,ו.
תושבתתא דמטרוניתא כד יתבא
בברסיא לקבליה דמלכא קאמר.

שמירה וקדוש השבת

(ח"א י"ד, א)

פקודא ארביסר לנטרא יומא
דשבתא, דאיהו יומא
דנייחא מכל עובדי בראשית. הָבָא
כלילן תרין פקודין. חד נטירא דיום
השבת. וחד לקדשא ההוא יומא
בקדושיה. לנטרא יומא דשבתא כמא
דאדברנא ואתערנא עליהו דאיהו
יומא דנייחא לעלמין. וכל עבירן
ביה אשתכללו ואתעבירו עד
דאתקדש יומא. פיון דאתקדש יומא
אשתאר בריאה דרוחין דלא אתברי
לון גופא. וכי לא הוה ידע קדשא

לקדש את היום עד שיבראו גופות לרוחות הללו? אלא עץ הדעת טוב ורע עורר את אותו הצד האחר של הרע ורצה להתחזק בעולם, ונפרדו כמה רוחות בכמה מינים להתחזק בעולם בגופות.

הקב"ה הקדים רפואה

כיון שראה הקדוש ברוך הוא כף, נתעורר מתוך עץ החיים נשיבת רוח והפה באילן אחר, והתעורר צד אחר של טוב והתקדש היום. שהרי בריאת גופות והתעוררות רוחות בצד הטוב היא בלילה הזה, ולא בצד האחר. ואלמלא הקדים הצד האחר בלילה הזה טרם שיקדים צד הטוב, לא יכול העולם לעמד לפנייהם אפלו רגע אחד. אבל הקדוש ברוך הוא הקדים רפואה - שדלג לפניו קדוש היום, והקדים לפני הצד האחר, והתקיים העולם. ומה שחשב הצד האחר להבנות בעולם להתחזק, נבנה בלילה הזה צד הטוב והתחזק, ונבנו גופות ורוחות קדושות בלילה הזה מצד הטוב. ומשום כך עונתן של חכמים שיודעים את זה משבת לשבת.

ברוך הוא לאעבבא לקדשא יומא עד דיתברון גופין להגי רוחין. אלא אילנא דדעת טוב ורע אתער ההוא סטרא אחרא ורע ובעא לאתתקפא בעלמא ואתפרשו כמה רוחין בכמה זיגין לאתתקפא בעלמא בגופין.

הקב"ה הקדים רפואה

כיון דחמא קדשא ברוך הוא כף, אתער מגו אילנא דחיי נשיבא דרוחא ובטש באילנא אחרא ואתער סטרא אחרא דטוב ואתקדש יומא. דהא בריאו דגופין ואתערו דרוחין בסטרא דטוב איהו בהאי ליליא, ולא בסטרא אחרא. ואלמלא אקדים סטרא אחרא בהאי ליליא עד דלא יקדים סטרא דטוב, לא יביל עלמא למיקם קמיהו אפילו רגעא חדא. אבל אסוותא אקדים קדשא ברוך הוא דדליג קמיה קדושא דיומא ואקדים קמי סטרא אחרא ואתקיים עלמא. ומה דחשיב סטרא אחרא לאתבני בעלמא לאתתקפא, אתבני בהאי ליליא סטרא דטוב ואתתקף ואתבנו גופין ורוחין קדישין בהאי ליליא מסטרא דטוב. ובגין כך עונתן דחכמין דידעי דא משבת לשבת.

נרות שבת

הסתכל לאחוריו וראה את בת המארח עומדת מאחריהם. אמר, כי נר מצוה, מה זה נר? זה הנר שהיא מצוה שנשים זוכות בה, והיא נר שבת. שאף על גב שנשים לא זוכות בתורה, הרי הגברים זוכים בתורה ומאירים את הנר הזה שהנשים מתקנות במצוה הזו. הנשים בתקון של הנר הזה - והגברים בתורה להאיר לגר הזה, תקון המצוה שהנשים התחייבו בהם.

שמעה אותה אשה ובכתה. בין כך קם אבי האשה שהיה שם ונכנס ביניהם, וראה את בתו עומדת מאחריהם ובוכה. שאל אותה אביה, והיא סחה לו (רבי אבא) את המעשה. התחיל אבי האשה אף הוא לכבות. אמר לו רבי יוסי, אולי חתנד בעלה של בתך לא זכה בתורה?

נר ה' נשמת אדם

והיא כבתה את נרו, שנאמר בו נר יהו"ה נשמת אדם, צריכה להדליק אותו בליל שבת בהתעוררות שלהבות של אהבה לבעלה, וסוד הדבר - מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה, והתעוררות של חם של

(ח"ב קס"ו, א)

נרות שבת

אשנה אבתריה, וחמא ברתיא דאושפיזא קנימת אבתריהו, אמר כי נר מצוה, מאי נר. דא נר דאיהי מצוה דנשין וכיין ביה, ואיהי נר דשבת, דאף על גב דנשין לא זכאן באורייתא, הא גוברין וכיין באורייתא, ונהרין להאי שרגא, דנשין מתתקנו בהאי מצוה. נשין בתקונא דהאי נר. גוברין באורייתא, לאנהרא להאי נר, תקונא דמצוה דנשין אתחייבו בהו.

שמעת תהיא אתתא ובכאת, אדהכי קם אביה דאתתא, דתות תמן, ועאל ביניהו, וחמא ברתיא קנימת אבתריהו ובכאת, שאיל לה אבוה. סחת ליה (רבי אבא) עובדא. שארי אבוה דאתתא אף איהו ובכה. אמר ליה רבי יוסי, דילמא חתנד בעלה דברתיך, לא זכה באורייתא.

(תקוני זהר ל"א, א)

נר ה' נשמת אדם

איהי אטפת שרגא דיליה, דאתמר ביה (משלי כ כז) נר יי' נשמת אדם, צריכה לאוקדא ליה בליל שבת, באתערו דשלהובין דאשא דרחימו לגבי בעלה, ורזא דמלה מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה

(שיר א ז), ואתערו דחמימותא דליל
 שבת, מאתתיה צריכה ברחימו
 ורחילו, ודא איהו אשה כי תזריע
 וילדה זכר (ויקרא יב ב).

ליל שבת, מאשתו צריכה באהבה
 ויראה, וזהו אשה כי תזריע וילדה
 זכר.

זהירות הנשים

איהי שפיכת דמים דאדם, אנדריקת
 דמה, ועל דא צריכה לנטרא
 ליה מדם גדה, ובגין דא על תלת
 מלין אליו נשים זהירות, בגדה ובחלה
 ובחדלקת הגר, עד כאן רזא דחטה,
 דמתמן חלה, חט"ה איהו רזא דעשרין
 ותרין אתוון דאורייתא.

זהירות הנשים

היא שפכה את הדמים של אדם,
 נזרק דמה, ועל כל זה צריכה לשמר
 אותו מדם גדה, ומשום זה על
 שלשה דברים אלו נשים זהירות,
 בגדה ובחלה ובחדלקת הגר. עד
 כאן סוד החטה, שמשם חלה, חט"ה
 הוא סוד של עשרים ושתיים אותיות
 התורה.

שלשת סעודות השבת

(ח"ג רע"ג, א

ר"מ)

תליתא לה למיכל שלשה סעודות
 בשבת, במה דאוקמוה
 רבנן דמתניתין, דאמר חז מינייהו,
 יהא חלקי עם גומרי שלש סעודות
 בשבת, דאינון שלימו דשבע ברכאן
 דצלותא, לאשלאמא בהון לעשר. ורזא
 דענג, (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן
 להשקות את הגן. ומאן דלא מקיים
 לזון, ואית ליה רשו לקיימן, אתהפך
 ליה לנגע צרעת. ובגין דלא ייתי
 להאי, אמר קדשא בריך הוא, לזון עלי
 ואני פורע, (ישעיה נח) אז תתענג על יי.

שלשת סעודות השבת

שלישי - לאכל שלש סעודות
 בשבת, כפי שבארוה רבותינו של
 המשנה, שאמר אחד מהם: יהא
 חלקי עם גומרי שלש סעודות
 בשבת. שהן שלמות של שבע ברכות
 של התפלה, להשלים בהן לעשר.
 והסוד של ענג - (בראשית ב) ונהר יצא
 מעדן להשקות את הגן. ומי שלא
 מקיים אותן ויש לו רשות לקיימן,
 הופך לו לנגע צרעת. וכדי שלא יבא
 לזה, אמר הקדוש ברוך הוא: לזון
 עלי ואני פורע, (ישעיה נח) אז תתענג
 על ה'.

הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָהּ

יצא לאור ע"י

האדמו"ר מהאלמין שליט"א בשנת תשמ"ב

כה. עֲנֵשׁ הַמְחַלֵּל כְּפוּל (מדרש תהלים מ"ז צ"ב).

כו. יִשְׂרָאֵל שְׁלֵא שָׁמַר שַׁבָּת בְּעוֹלָם הִזָּה אֵין לוֹ מְנוּחָה לְעוֹלָם, וּמִמָּנָה אֶחָד מוֹצֵיא גּוֹפוֹ וּמִכְנִיס אוֹתוֹ לְגִיהֶנֶם לְעֵין הַרְשָׁעִים, וְנִשְׁמְתוּ אֵין לוֹ מְנוּחָה בְּאוֹר גִּיהֶנֶם, וּכְשִׁיּוֹצֵא שַׁבָּת אוֹתוֹ מִמָּנָה מַחְזִיר הַגּוֹף לְמִקוּמוֹ וְנִזְזָקִים כָּל אֶחָד לְעַצְמוֹ (מדרש מובא במעבר יבק, שפתי רננות סימן ל"ט).

כז. עַל יְדֵי חֲלוּל שַׁבָּת נִתְפָּזְרָנוּ בְּגִלּוֹת (תנא דבי אליהו רבה פרק כ"ו).

כח. מַעֲשֵׂה בְּאֶחָד שָׁרְכַב עַל סוּס בַּשַּׁבָּת וְהִבִּיאָהוּ לְבֵית דִּין וְסִקְלוּהוּ, לֹא מִפְּנֵי שָׂרְאוּי לְכָךְ אֶלָּא שֶׁהִשְׁעָה צָרִיכָה לְכָךְ (יבמות צ' סנהדרין מ"ו).

כט. כָּל זְמַן שֶׁאָדָם מְכַבֵּד אָבִיו וְאִמּוֹ אֵין חֲטָא שֶׁל חֲלוּל שַׁבָּת וְלֹא שְׂאָר שׁוּם חֲטָא בָּא עַל יָדוֹ (תנא דבי אליהו רבה פרק כ"ו).

ל. מַעֲשֵׂה בְּאָדָם אֶחָד שֶׁהִזָּה לוֹ פָּרָה וְחֹרֶשֶׁת בְּכָל יוֹם וּכְשֶׁהִגִּיעַ יוֹם הַשַּׁבָּת מְנִיחַ אוֹתָהּ, לְיָמִים יָרַד אוֹתוֹ הַצְּדִיק מִנְכֻסָיו וְהִצְרִיךְ לְמַכּוֹר הַשּׁוֹר לְעִכּוֹ"ם, וּכְשֶׁהִגִּיעַ יוֹם הַשַּׁבָּת לֹא רָצָה הַשּׁוֹר לְחַרֵּשׁ כְּמִנְהַגוֹ גַּם אַחַר שֶׁהִכְהוּ הָעִכּוֹ"ם מִכּוֹת רְבוֹת וְרַעוֹת מִקֶּדֶם, בָּא לוֹ הָעִכּוֹ"ם לְיִשְׂרָאֵל הַמוֹכֵר שֵׁיטַל אֶת שׁוֹרוֹ, מִיָּד הַבֵּין הַצְּדִיק וְלַחֵשׁ לְתוֹךְ אֲזֵן הַשּׁוֹר שֶׁמַּעֲכָשׁוּ הוּא בְּרִשׁוֹת הָעִכּוֹ"ם וְחֹזְבָה עָלָיו לְעִשׂוֹת מְלָאכָת בַּעַל הַבַּיִת גַּם בַּשַּׁבָּת וּמִיָּד עָמַד מוֹכֵן לְעִשׂוֹת מְלָאכָתוֹ, הָעִכּוֹ"ם חָשַׁשׁ שֶׁמָּא מַעֲשֵׂי כְּשָׁפִים וְלֹא הִנִּיחַ הַצְּדִיק עַד שֶׁהִגִּיד לוֹ כָּל הַמְּאָרֶע, כִּיּוֹן שֶׁשָׁמַע הָעִכּוֹ"ם כֶּךָ נִבְהַל וְנִזְדַּעַזַע וְנִשְׂאָ קַל וְחָמַר בְּעַצְמוֹ וְאָמַר, מֵה זֹאת שֶׁאֵין לָהּ לֹא דַעַת וְלֹא תְבוּנָה הַכִּירָה אֶת בּוֹרְאָהּ, וְאֲנִי שֶׁבְּרָאֲנִי הַקָּב"ה בְּצַלְמוֹ וּבְדַמּוֹתָיו וְנָתַן לִי דַעַת וּבִינָה לֹא יִהְיֶה רְאוּי לִי לְהַכִּיר אֶת בּוֹרְאִי, מִיָּד חָזַר לִירְאָת שָׁמַיִם וְזָכָה לְלַמַּד תּוֹרָה וְנִקְרָא רַבִּי חֲנִינְא בֶן תּוֹרְתָא (פסיקתא דרב כהנא פרק כ"ד, מדרש עשרת הדברות).

לא. מִתּוֹךְ שֶׁלֹּא מַחָה רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה עַל חֲלוּל שַׁבָּת הִנְעִשָׂה עַל יְדֵי בְהִמָּתוֹ שֶׁל שְׁכִינָתוֹ נִקְרָא עַל שְׁמוֹ, וְהִשְׁחַרוּ שְׁנֵי מִפְּנֵי הַתַּעֲנִיּוֹת (שבת נ"ד, ביצה כ"ג, וירושלמי שם).

לב. המַחְלִיל אֶת הַשַּׁבָּת אֵין לוֹ מַחִילָה לְעוֹלָם (מדרש תנאים דברים ה).

לג. המַחְלִיל אֶת הַשַּׁבָּת כְּעוֹשֶׂה כָּל רַע (שם).

לד. בְּעוֹלָם הַזֶּה אָדָם הוֹלֵךְ לְלִקֹּט תְּאֵנִים בַּשַּׁבָּת אֵין הַתְּאֵנָה אוֹמֶרֶת כְּלוּם, אָבֵל לְעֵתִיד לְבֹא אִם אָדָם הוֹלֵךְ לְלִקֹּט תְּאֵנָה בַּשַּׁבָּת הִיא צְנֻחַת וְאוֹמֶרֶת שַׁבָּת הַיּוֹם (מדרש שוחר טוב תהלים ע"ג).

לה. חֵד דוֹכְתָא אֵית בְּגִיהֶנֶם לֹאֲלִין דְּקָא מַחְלִילִי שַׁבְּתָא (זוהר הקדוש הקדמה י"ד).

לו. כָּל הַמַּחְלִיל שַׁבָּת בְּזוּזוֹן אֵין לוֹ הֶרְמַת רֹאשׁ עַד שֶׁיַּעֲשֶׂה תְּשׁוּבָה (אותיות דרבי עקיבא, אותיות קטנות א).

לז. הַמַּחְלִיל שַׁבָּת אַף עַל פִּי שֵׁישׁ בְּיָדוֹ תוֹרָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים אֵין לוֹ חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא (אבות דרבי נתן פרק כ"ו).

לְחֵלֶן מְסַפֵּר זֹהֵר הַקְּדוּשׁ:

א. אִם אָדָם מְבַעֵיר אֶשׁ בַּשַּׁבָּת הַקֶּבֶ"ה אוֹמֵר אֲנִי כְּבִיתִי הָאֵשׁ שְׁלֹא תִּתְקַדַּח וְאַתֶּם מוֹקְדִים אוֹתוֹ אַתֶּם תִּתְקַדְּדִין בְּגִיהֶנֶם (תיקוני זוהר תיקון כ"ד, ס"ט).

ב. אִם מְקַיֵּם מִצְוֹת שַׁבָּת הוּא בְּצַלְמֵנוּ וְאִם לֹא אֵין לוֹ חֵלֶק בְּזֵרַע יִשְׂרָאֵל (שם תיקון מ"ז פ"ג:).

ג. אִם אֵין יִשְׂרָאֵל שׁוֹמְרִים הַשַּׁבָּת נֶאֱמַר בָּהֶם "שְׁלַח תְּשַׁלַּח" שְׁנֵי גְרוּשִׁין (תיקוני זוהר תיקון ר' כ"א:).

ד. כָּל אֵלוֹ שֶׁמַּחְלִילִים שַׁבָּתוֹת וּמוֹעֲדִים בְּפִרְהֶסְיָא וְאֵינֶם חוֹשְׁשִׁין לְכַבּוֹד בּוֹרְאֵם, כְּמוֹ שְׁלֹא שְׁמְרוּ אֶת הַשַּׁבָּת בְּזֵה הָעוֹלָם, כִּי אֵינֶם שׁוֹמְרִים אוֹתוֹ בְּעוֹלָם הַהוּא, וְאֵין לָהֶם מְנוּחָה בְּגִיהֶנֶם, רַבִּי יְהוּדָא אוֹמֵר שׁוֹמְרִים אוֹתוֹ שֵׁם בְּעַל כְּרַחֲךָ (ח"ב ק"ג:).

ה. אֵלוֹ הַרְשָׁעִים שְׁלֹא שְׁמְרוּ אֶת הַשַּׁבָּת לְעוֹלָם אֵין אֵשׁ הַגִּיהֶנֶם שׁוֹכֵךְ מֵהֶם, וְכָל הַרְשָׁעִים שֶׁבְּגִיהֶנֶם שׁוֹאֲלִין עֲלֵיהֶם מֵה נִשְׁתַּנוּ אֵלוֹ, מִלֵּאכֵי הַדִּין מְשִׁיבִים לָהֶם אֵלוֹ הֵם רְשָׁעִים שֶׁכִּפְרוּ בְּהַקֶּבֶ"ה וְעִבְרוּ עַל הַתּוֹרָה כְּלָה בְּשִׁבִיל שְׁלֹא שְׁמְרוּ אֶת הַשַּׁבָּת, וְהַרְשָׁעִים כָּלֵם יוֹצְאִים מִמְּקוֹמָם לְרֹאוֹת בָּהֶם, וּמִלֵּאךְ אֶחָד מִכְּנִיסֵי גּוֹפּוֹתֵיהֶם שֶׁל אוֹתָם מַחְלִילֵי שַׁבָּת לְתוֹךְ הַגִּיהֶנֶם לְעֵינֵיהֶם שֶׁל שְׂאֵר הַרְשָׁעִים וְרוֹאִים שֶׁתּוֹלְעֵתָם לֹא תָמוּת וְאִשָּׁם לֹא תִכָּפֵה, וְכָל הַרְשָׁעִים מְסַבְּבִין אוֹתוֹ וּמְכַרְיִין זֶה הוּא פְּלוּנֵי הַרְשָׁע שְׁלֹא חָשַׁשׁ לְכַבּוֹד בּוֹרְאוֹ כְּפַר בְּהַקֶּבֶ"ה וּבְכָל הַתּוֹרָה, אוֹי לוֹי, טוֹב הָיָה לוֹ שְׁלֹא נִבְרָא, וְשְׁלֹא יָבֹא לְדִין זֶה וּלְבוֹשָׁה זֹאת (ח"ב קנ"א).

ספורי הזהר

מספר "השבת והזוהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

עונשו של מי שאינו נוטל ידיו כראוי

לך פר ע"ב - פח ע"א

רבי אלעזר הוה הולך לבית חמיו, והיו עמו רבי חייא ורבי יוסי ורבי חזקיה וכו'. בעודם הולכים פגש בהם רבי ייסא ויהודי אחד עמו. והיה אותו היהודי אומר וכו'. אמר רבי אלעזר לרבי ייסא, ראיתי אותך שבאת עם השכינה והתחברת. אמר לו, כן זה ודאי. ושלוש פרסאות שהלכתי עמה ואמרה לי כמה דברים מעלים, ואני שמרתי אותם ליום הזה, ולא ידעתי שהוא המאור שמאיר כמו שראיתי כעת.

אמר רבי אלעזר ליהודי ההוא, מה שמך? אמר לו, יועזר. אמר לו, יועזר ואלעזר [דבר אחד] יושבים יחד. ישבו על סלע אחד בשדה ההוא וכו'. אמר לו רבי אלעזר, יפה אמרת. אמר לו רבי אלעזר, מה מעשיך? אמר לו, מלמד תינוקות במקומי. כעת בא רבי יוסי מכפר חנין לעיר, וסלקו אותם מאצלי, והושיבו אותם אצלו. והיו נותנים לי כל בני העיר שכר כמו אותו הזמן שהתינוקות היו אצלי, והסתפלותי בעצמי שלא ראוי לי להנות מהם בחנם, והשפרתי עצמי

רבי אלעזר הוה אציל לבי חמיו, והוה עמיה רבי חייא ורבי יוסי ורבי חזקיה וכו'. עד דהוה אצלי, אערע בהו רבי ייסא וחד יודאי בהדיה. והוה אמר ההוא יודאי וכו'. אמר ליה רבי אלעזר לרבי ייסא חמינא לך דהא עם שכנינא קאתית ואתחברת. אמר ליה הכי הוא ודאי, ותלת פרסי הוא דאצילנא בהדיה ואמר לי כמה מלי מעלייתא ואנא אגירנא ליה ליומא דא ולא ידענא דאיהו בוצינא דנהיר כדחמינא השתא.

אמר ליה רבי אלעזר לההוא יודאי מה שמך, אמר ליה יועזר. אמר ליה יועזר ואלעזר (מלה חדא) יתיבן כחדא, יתבו גבי חד טנרא (דף טז ע"ב) בההוא חקל וכו'. אמר ליה רבי אלעזר שפיר קא אמרת. אמר ליה רבי אלעזר מאי עבידתך, אמר ליה קרינא דרדקי באתרי, השתא אתא רבי יוסי דכפר חנין למתא וסליקו לון מגבאי ואותבו לון לגביה. והוה יתבין לי כל בני מתא אגרא כההוא זמנא דרדקי הוה גבאי. ואסתפלנא בנפשאי דלא אתחזי לי לאתהני

מְנִיֵּהוּ לְמַגָּנָא, וְאֶגִּירָנָא גְרַמָּאֵי בַּהֲדֵי
 (דְּהַהוּא) דְּהָאֵי חֲפִים. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר
 בְּרַכָּאן דְּאָבָא אֶצְטְרִיכוּ הֶכָּא.

עַם הַחֲכָם [הַהוּא] הִזָּה. אָמַר רַבִּי
 אֶלְעָזָר, כָּאֵן צְרִיךְ אֶת הַבְּרֻכּוֹת שֶׁל
 אָבָא.

קָמוּ. אַתּוּ קָמִיָּה דְרַבִּי שְׁמַעוֹן
 (לְבַתְרָא), וְהָוָה יִתִּיב וְלַעֲי כָּל יוֹמָא קָמִיָּה
 דְרַבִּי שְׁמַעוֹן. וְיוֹמָא חַד הָוָה עָסִיק
 בְּנִטְיִלַת יָדַיִם קָמִיָּה. אָמַר כָּל מָאן
 דְּלֹא נָטִיל יָדָיו כְּדָקָא יְאוּת, אֶף עַל
 גַּב דְּאֶתְעַנְשׁ לַעֲיִלָּא אֶתְעַנְשׁ לְתַתָּא,
 וּמָאֵי עוֹנְשִׁיָּה לְתַתָּא, דְּגָרִים לִיָּה
 לְגַרְמִיָּה מְסַכְּנוֹתָא. כְּמָה דְּעוֹנְשִׁיָּה
 כְּךָ, הֲכִי הוּא זְכִי מָאן דְּנָטִיל יָדָיו
 כְּדָקָא יְאוּת דְּגָרִים לְגַרְמִיָּה בְּרַכָּאן
 דְּלַעֲיִלָּא דְּשָׂרָאן בְּרַכָּאן עַל יָדָיו כְּדָקָא
 יְאוּת, וְאֶתְבְּרַךְ בְּעוֹתְרָא. (דף פח ע"א).

קָמוּ. הִלְכוּ לִפְנֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן [אַחַר
 כֵּן], וְהָיָה יוֹשֵׁב וְלוֹמֵד כָּל יוֹם לִפְנֵי רַבִּי
 שְׁמַעוֹן. וְיוֹם אֶחָד הָיָה עָסוּק בְּנִטְיִלַת
 יָדַיִם לִפְנֵיו. אָמַר, כָּל מִי שֶׁלֹּא נוֹטֵל
 יָדָיו כְּרָאוּי, אֶף עַל גַּב שֶׁנֶּעֱנַשׁ לְמַעַלָּה
 - נֶעֱנַשׁ לְמַטָּה. וּמָה עֲנִשׁוֹ לְמַטָּה?
 שְׁגוּרִים לְעַצְמוֹ עֵנִי. כְּמוֹ שֶׁעֲנִשׁוֹ כֵּן -
 כֵּן זֹכָה מִי שֶׁנוֹטֵל יָדָיו כְּרָאוּי, שְׁגוּרִים
 לְעַצְמוֹ בְּרֻכּוֹת שֶׁלְּמַעַלָּה, שְׁשׁוּרוֹת
 הַבְּרֻכּוֹת עַל יְדוֹ כְּרָאוּי וּמִתְבְּרַךְ בְּעֶשֶׂר.

לְבַתְרָא אֶקְדִּים רַבִּי שְׁמַעוֹן חָמָא
 לִיָּה דְּאֶנְטִיל יָדָיו בְּמִיָּא וְנָטִיל לֹון
 בְּשִׁיעוּרָא סְגִיָּא דְמִיָּין. אָמַר רַבִּי
 שְׁמַעוֹן מִלֵּא יָדָיו מְבֻרְכּוֹתֵיָּהּ. וְכֵן
 הָוָה, מִיָּהוּא יוֹמָא וְלַהֲלָאָה אֶתְעַתֵּר
 וְאֶשְׁכַּח סִימָא וְהָוָה לַעֲי בְּאוּרִיָּתָא
 וְיַהֲיִב מְזוֹנָא לְמַסְכְּנֵי כָּל יוֹמָא, וְהָוָה
 חֲדֵי עֲמָהוֹן וּמַסְבֵּר לֹון אֲנַפִּין נְהִירִין.
 קָרָא עֲלֵיהּ רַבִּי שְׁמַעוֹן (ישעי' מ"א)
 וְאֶתְהַ תְּגִיל בִּי בְּקָדוֹשׁ וְגו',

אַחַר כֵּן הִקְדִּים רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְרָאָה
 אוֹתוֹ שֶׁנוֹטֵל יָדָיו בְּמִיָּם, וְנוֹטֵל יָדָיו
 בְּשִׁיעוּר רַב שֶׁל מִיָּם. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן,
 מִלֵּא יָדָיו מְבֻרְכּוֹתֵיָּהּ. וְכֵן הָיָה. מֵאוֹתוֹ
 הַיּוֹם וְהַלָּאָה הִתְעַשֵּׂר וּמִצָּא אוֹצֵר,
 וְהָיָה עוֹסֵק בְּתוֹרָה וְנוֹתֵן מְזוֹן לְעַנְיִים
 כָּל יוֹם, וְהָיָה שְׂמִיחַ עִמָּהֶם, וּמַסְבִּיר
 לָהֶם בְּכַנִּים מְאִירוֹת. קָרָא עֲלָיו רַבִּי
 שְׁמַעוֹן, (ישעי' מא) וְאֶתְהַ תְּגִיל בְּה'
 בְּקָדוֹשׁ וְגו'.

- ◆ לע"נ מור אבי ועטרת ראשי גורג' - שמואל בן מאיר ו-ג'אָהָר
- ◆ לרפואת מרת אמי ועטרת ראשי רבקה בת טאוס לאורך ימים ושנים טובות
- ◆ להצלחת יצחק בן רבקה וברכה אפרת בת שולמית בכל עניניהם,
- ובעיקר שנזכה לראות בנים ובני בנים צדיקים ויראי שמים אמיתיים, יראה פנימית טהורה.
- ◆ ובמיוחד להצלחת יעל בת ברכה אפרת בכל עניניה, אמן

בְּעִיר קְרֵאקָא

ספור בהמשכים משני בעלי תשובה בעיר קראקא

שְׁתֵּי לְצָרָה

"דע לה, שְׁתֵּי הַיְקָר, שֶׁהַשְּׁטָן, הוּא הַיֵּצֵר הָרַע, לְכַד אוֹתָנוּ בְּרִשְׁתּוֹ... הוּא סוֹגֵר אֶת עֵינֵינוּ בְּתַאֲוֹת הַמָּמוֹן וְעַל יְדֵי כֶּךָ הַמֵּיט עֲלֵינוּ שׁוֹאָה שְׁלֵא נִחְלָץ מִמֶּנָּה לְנֹצַח נְצָחִים! כִּי נִגְזַר עֲלֵינוּ לְהִיּוֹת לְדָרְאוֹן לְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים! כָּל כִּסְפוֹנוּ וְזִהְבֵנוּ, כָּל הַיְהוּלוֹמִים וְאַבְנֵי הַחֹן, הַיּוֹלֹת הַמְפָאָרוֹת וְהַגְנִים הַפּוֹרְחִים לֹא יִחְלְצוּ אוֹתָנוּ מִצָּרָה זוֹ, וְלֹא יוּכְלוּ לְגַרֵעַ בְּמֵאוֹמָה מִהַסְבֵּל הָאִים הַמְצַפָּה לָנוּ... וְיוֹם הַדִּין אֵינוֹ רַחוּק! כִּבְּרַעַב עֲבַרְנוּ כְּמַעַט אֶת מַחְצִית שְׁנוֹתֵינוּ וְאֵין לָנוּ כָּל סְכוּי לְהֶאֱרִיךְ יָמִים... כִּי שְׁנֵינוּ חַיָּבִים כְּרַת! זֶה הָעֲנֵשׁ הָרֵאשׁוֹן בְּסִדְרַת הָעֲנֻשִׁין שְׁיַחֲלוּ עַל רֵאשֵׁינוּ: לְהַפְרֵת מִן הָעוֹלָם בְּדַמֵי יָמֵינוּ! וְאִם תֹּאמַר שֶׁהַמּוֹת אֵינוֹ מִפְחִיד אוֹתָךְ, שְׁהֵרִי רַק פֶּעַם אַחַת מֵיָמִים וְלֹא פְּעַמִּים, וְלֹא חָשׁוּב לָךְ מֵתִי זֶה קוֹרֶה? אִם כֵּן יְדוּעַ תִּדְעַ שְׁרַק אֶזוּ, דְּיוֹקָא אַחֲרֵי שְׁנִסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם, מוֹכְנִים וּמְזַמְנִים בְּשִׁבְלֵנוּ יִסּוּרֵי תַפְתַּת כְּאֵלֶּה, שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהַעֲלוֹתָם בְּדַמְיוֹן אֲנוּשׁ! אֵלֶּךָ אֵלֶּפֶי מֵיִתוֹת מְשֻׁנוֹת נְכוֹנוֹ לָנוּ..."

וְכֵאן חִזַּר בְּפִנְיֵי עַל הַדְּבָרִים שֶׁשָּׁמַע זֶה עֲתָה מִפִּי חֲתָנוּ, שֶׁקָּרָא אוֹתָם לְפִי תַמּוֹ מֵתוֹךְ סִפְרֵי הַקִּדְשׁ: כָּל גִּזַּר דֵּינוּ שֶׁל מִי שֶׁמֵּאֲכִיל נְבִלוֹת וְטֵרֵפוֹת וּמַחְסִיָּא אֶת הָרַבִּים, שְׁגָם הַתְּשׁוּבָה אֵינָה מְכַפֶּרֶת עָלָיו וְשִׂאִין לוֹ תַקְנָה עוֹלָמִית, וְהוּא הוֹסִיף בְּקוֹל דְּוֵי מְרִירוֹת וַיֹּאמֶר:

"הִגַּע בְּעֵצְמָךְ, זֶה שְׁלֵטִים שְׁנָה אָנוּ מְצִיפִים אֶת הָעִיר בְּבִשָּׁר טֵרֵפָה, וְכִמָּה מֵאוֹת וְאַלְפִים יְהוּדִים תְּמַיְמִים נִכְשְׁלוּ עַל יְדֵינוּ בְּעֵבְרוֹת חֲמוּרוֹת בְּיֹתֵר! רֵאָה מֵה גָדוֹל כָּחוֹ שֶׁל הַשְּׁטָן! עִיר כְּמוֹ קְרֵאקָא הַמְלֵאָה סוֹפְרִים וְחַכְמִים, צְדִיקִים וְחֲסִידִים, רַבָּנִים וְאַנְשֵׁי מַעֲשֵׂה, וְאֵף אֶחָד אֵינוֹ מַעֲלָה נִגְדָנוּ אֵף חֲשָׁד קַל שֶׁבְּפִקְלִים! כָּלָם מְבַשְׁלִים וְאוֹכְלִים אֶת בִּשָּׁר הַפְּגוּל שֶׁאָנוּ שׁוֹחְטִים לִילָה לִילָה! בְּנֵי הַמְשֻׁפָּחוֹת הַחֲרָדִיּוֹת בְּיֹתֵר קוֹנִים אֶצְלָנוּ בִּשָּׁר לְלֹא כָּל פִּקְפוּק, בְּחֲתָנוֹת הַמְפָאָרוֹת בְּיֹתֵר, בְּסַעֲדוֹת בֵּר-מְצוּהָ, בְּסִיּוּמֵי הַש"ס, ב'קְדוּשִׁים' שֶׁל שְׂמֵחַת תּוֹרָה, שֶׁבָּהֶם מְשִׁתְּפִים יְהוּדִים עִם שְׁטְרִימְלָאָה וְקַפּוּטוֹת שֶׁל

מְשִׁי וְקִטְיָה, מַעֲלִים עַל הַשְּׁלֶחֶנוֹת נִתְחִי בְּשֵׁר הַפָּגוּל שְׁלָנוּ, נִבְלָה וְטִרְפָּה, חֶלֶב וְדָם! מֵה יִתְרוֹן לָנוּ מִכָּל הָעֶשֶׂר שְׁלָנוּ? הֲאֵם אָנוּ אוֹכְלִים בְּשִׁתֵּי כַּפִּיּוֹת בְּבֵת אַחַת? הֲאֵם הַבֶּטֶן אֵינָה שׁוֹבְעָה מִלֶּחֶם וּבִצָּלִים בְּאוֹתָהּ מִדָּה שֶׁהִיא שׁוֹבְעָה מֵעוֹגוֹת קָרָם וּמֵאֲמָצוֹת בְּשֵׁר הוֹדוּ? שְׁנוֹת חֵינּוּ הַמְעַטוֹת חוֹלְפוֹת כִּצֵּל עוֹבֵר וְכַעֲנָן כָּלָה... וְאִזּוֹ נִצְטָרֵךְ לְהִתְיַצֵּב בְּפָנֵי בֵּית דִּין שֶׁל מַעֲלָה לְמִסֵּר דִּין וְחֻשְׁבוֹן עַל מַעֲשֵׂינוּ! וְשָׁם לֹא יוֹעִילוּ לָנוּ שׁוּם תְּרוּצִים וְשׁוּם תַּחֲבוּלוֹת! מִלְּאֲכֵי חֶבְלָה לְאִין סִפּוֹר כֶּבֶר מְצַפִּים לָנוּ כְּדֵי לְעַנּוֹת אוֹתָנוּ בְּגִיּהֵנּוּ, בְּעֵנּוּיִים קִשְׁיִים וְנוֹרָאִים שְׁאִין לְתַאֲרָם, כָּל הַסֶּכֶל וְהַמְצוּקוֹת שֶׁל יְלֻדוֹתֵנוּ אֲצֵל הַדּוֹד, יְתוּמִים וְרַעֲבִים וְיַחֲפִים, יֵרְאוּ כִּגְן עֵדֶן לְעֵמֶת רֹגַע אֶחָד בְּמִדּוּרֵי הַתַּפְּת אֲשֶׁר בְּשָׂאוֹל תַּחֲתִית!...”

לְשִׁמַּע תַּאֲוִירֵי זְוָעָה אֵלֶּה נִתְקַף גַּם הַשְּׁתַּף בַּחֲרָדָה עֲמָקָה. גַּם עָלְיוֹ נִפְלָה אֵימָה חֲשֵׁכָה וְהוּא לֹא יָדַע אֶת נִפְשׁוֹ מִרַב פֶּחַד מִפָּנֵי הָעֵתִיד הָאִים הַצָּפוּי לוֹ, וְאֲשֶׁר נִרְאָה לוֹ בְּרִגְעַ זֶה מוֹחֲשֵׁי מָאֵד, וְשְׁאִין מִמֶּנּוּ מָנוֹס.

שָׁעָה אַרְכָּה צָעְדוֹ הַשְּׁנִים בְּשִׁבְלֵי הַגֶּן הַמִּפְאָר, כְּשֶׁרָאשֵׁיָהֶם רְכוּזִים, פְּנִיָּהֶם חֲרוּשֵׁי יָגוֹן וּמַעֲיִנֵיהֶם מְצִיץ הַיָּאוֹשׁ, הֵם הַחֲרִישׁוֹ מִרַב הֶלֶם, כְּשִׁמְחָשְׁבוֹת כְּבִדּוֹת וְנוֹגוֹת מְתוֹרֵצוֹת בְּמִחָם. כָּל אֶחָד נֹסֶה לְתַאֲרָ לְעַצְמוֹ אֶת הַסְּעָרָה שֶׁתִּתְחַלֵּל בְּמִדּוּרֵי הַשָּׂאוֹל כְּשֶׁהֵם יוֹבְאוּ לְשָׁם לְאַחַר מוֹתָם: דְּוָדִים מִיַּחֲדִים מִלְּאִים זָפֶת רוֹתַחַת יִהְיוּ מוֹסְקִים בְּשִׁבְלֵם, שְׁפוּדִים עֲנֻקִים לוֹהֵטִים וְתַחֲבוּ לְתוֹךְ גּוֹפּוֹתֵיהֶם הַטְּמָאוֹת, וּבְהֵם יִקְלְעוּ אוֹתָם לְתוֹךְ הַיּוֹרוֹת הַרוֹתַחוֹת. יִגְמְרוּ בְּדוֹד אֶחָד יִכְנָסוּ לְדוֹד שְׁנֵי וְכֵן הִלָּאָה בְּלֵי סוּף וּבְלֵי קֶץ. זַעֲקוֹת הַשֶּׁבֶר שֶׁלָּהֶם לֹא יִשְׁמְעוּ, אֲנֻקַּת יִסּוּרֵיהֶם תִּפְּלַע אֶל אֲזָנִים אֲטוּמוֹת. כָּל הַשְּׁעָרִים יִהְיוּ נִעוּלִים בְּפִנֵּיהֶם וְשׁוֹעֲתָם לֹא תִגִּיעַ אֶל כֶּסֶף הַכְּבוֹד. כִּי הֵם הַגְּרוּעִים בְּיֹתֵר מִבֵּין עוֹבְרֵי הָעֲבֵרוֹת. דּוֹמָה שֶׁהַרְשָׁע הַמְרַשָּׁע בְּיֹתֵר בְּעוֹלָם, לֹא בִצַּע בְּמִשְׁךְ כָּל יְמֵי חַיָּו פִּשְׁעִים כָּל כֶּף חַמּוּרִים כְּפִי שֶׁהֵם עָשׂוּ. יוֹתֵר מְשֻׁלְשִׁים שָׁנָה רְצוּפוֹת הָאֲכִילוּ יוֹם יוֹם טִרְפוֹת לְעִיר שְׁלֵמָה, בְּהַכְשִׁילָם אֶלְפֵי יְהוּדִים שׁוֹמְרֵי מִצְוֹת, לְהַגְעֵל בְּבִשֵׁר תוֹעֵבָה וְלַעֲבֹר עַל אִסּוּרִים חַמּוּרִים בְּיֹתֵר!

מַחֲלִיטִים לַפְּנוֹת אֶל הָרַב

הֵם הַמְּשִׁיכוּ לְצַעַד בְּדַמְמָה כְּשֶׁהֵם עוֹשִׂים אֶת חֻשְׁבוֹן נַפְשָׁם, בּוֹדְקִים וּמְנַתְחִים אֶת מַעֲשֵׂיהֶם וְטוֹבְעִים בָּיָם שֶׁל חֲרָטָה. אַחֲרֵי הַרְהוּרִים מְרַבִּים וְחַטוּיִים עֲמָקִים בְּתוֹךְ נַפְשָׁם פְּנִימָה, קָרַע אֶחָד הַשְּׁתַּפִּים אֶת הַדַּמְמָה בְּאֲמָרוֹ אֶל חֲבֵרוֹ:

”אתה יודע מה? הבה נכנס אל רב העיר ונגלה לפניו את כל לבנו. נתודה לפניו ודוי מלא על כל עוונותינו ופושעינו ונספר לו על כל המעשים הנתעבים והשפלים שבצענו מאז עמדנו על דעתנו ועד היום הזה, לא נכחד ממנו מאומה! אולי בכל זאת יוכל הרב למצא בשבילנו פתח לחזור בתשובה.

”אני מוכן לקבל על עצמי כל 'תקון' שיטל עלי: לחיות חיי עני ומצוקה, לענות את נפשי בתעניות, לסבל השפלות ובושות ובלבד להנצל מהגזר דין הנורא הצפוי לנו כשנסתלק מן העולם. כי איזה ערך יש לסבל ולבזיונות בעולם הזה לעמת יסורי התפתת האין סופיים במדורי השאול בעולם הבא? כאן בעולם הזה יש קץ לכל צרה. שום סבל אינו נמשך ללא סוף. ואלו בעולם הבא נמשך כל דבר לנצח נצחים!

”אין לנו שום עצה אחרת! אנו חייבים להפסיק מיד את העסק הנתעב, ולנסות בכל הדרכים לעשות משהו לתקון נפשותינו...”

שני השתפים שפכו לא מעט דמעות במשך אותה שיחה של חשבון הנפש, ולבסוף קבלו את ההחלטה האיתנה, ששניהם ביחד יכנסו באותו ערב אל הרב של קראקא, להתודות בפניו על הכל ולבקש ממנו להורות להם דרך לתשובה שלמה, שתכפר על חטאייהם הכבדים.

זעקת שבר

באותה תקופה בה התרחש הפשע המביש של הפצת בשר הטורפה, ישב על פס הרבנות בקראקא הצדיק והמקבל הקדוש רבי נתן שפירא, מחבר ספר הקבלה המפורסם ”מגלה עמקות”. הוא היה איש אלקים, קדוש וטהור, שכל רז לא אגיס ליה. עיניו הפקוחות והצלולות חדרו פליות ולב וידעו כל מה שמתרחש בסתרי סתרים, הוא היה בקי בחכמת הפרצוף, ובהסתכלו בפני איש יכל לקרא את מחשבותיו הנסתרות ביותר, כל הסודות והרמזים הכמוסים הפלולים באותיות התורה הקדושה, היו גלויים וברורים בפניו.

אך במקרה זה פאלו העביר השטן דוק של ערפל על פני עיניו הטהורות של הרב, כדי שהוא לא יבחין במעשים הנוראים המתרחשים סביבו, בעיר שבה פהו כמרא דאתרא, והוא לא חש ולא הרגיש בפשעים האזימים המבצעים על ידי שני בעלי בתים חשויים ונכבדים, החוטאים ומחטיאים

את הרבים, ומכשילים את היהודים החרדים ביותר באסורים החמורים ביותר של נבלה, טרפה, חלב ודם.

במשך אותה העת פראו הרבה פעמים מגפות בקראקא, פעם בין המבגרים, שנתקפו פתאם במחלות, נפלו למשכב לימים ספורים ונסתלקו מהעולם בדמי ימיהם: ופעם בין ילדים רבים, שעוד לא הספיקו לטעם טעם החיים, וגועו לפני זמנם.

בעל "מגלה עמקות", הרב של העיר, היה מכריז לעתים קרובות על ימי תפלה וצום לבטל את רע הגזרה, ואז חלה הפיגה במפת המגפה לזמן מה, אך פעבור תקופה מסוימת, הייתה המגפה מתחדשת ומפילה חללים במספר רב. בית העלמין היה צר מלהכיל את הקברים החדשים לבקרים, של מבגרים ותינוקות רבים שנספו במגפה.

בעל "מגלה עמקות", הרועה הנאמן של צאן עדתו, הרגיש בחוש, שאי שם במקום סתר לוחשת אש זרה... שחטאים נוראים מתבצעים במסתרים, ובגללם נשפך חרון אף ה' על כל העיר. אך לגלות, מי, מה, איפה דבר זה נבצר ממנו, השטן הפעיל את כל כחות הטמאה כדי להעלים את הפשע מעיניו הבהירות של בעל "מגלה עמקות".

עוד באותו לילה, הופיעו בפתח הבנין של בית דינו שני הנגידים הגדולים ביותר בעיר, שני הקצבים השתתפים, שבידם הרחבה הם החזיקו ותמכו במוסדות צדקה רבים, תלמודי תורה וישיבות.

"ברוכים הבאים!" קבלו המשמשים את פניהם בכבוד רב, וחשו מיד להודיע לבעל "מגלה עמקות" על בואם של שני הגבירים החשובים והנכבדים...

ללא שהיות יתרות הכנסו תכף שני הקצבים השתתפים לתוך החדר הנאה ביותר בדירת הרב: הושיבו אותם בכרסאות פאר, והרב בעל "מגלה עמקות" קדם את פניהם בכבוד רב, פיאח לנגידים בעלי צדקה כמותם. הרבנית הביאה כבוד והגישה אל השלחן, אך האורחים לא רצו לטעם מאומה, הם לחשו לרב שהם באו לדבר אתו בענין חשוב ביותר, ובקשו להשאיר אתו לבד בחדר, כי הם רוצים לגלות לו סוד גדול...

הרב צנה מיד על כל הנוכחים לעזב את החדר, הדלת נסגרה, ושני הקצבים נשארו לבד עם הרב.

(המשך יבוא בעז"ה)

ספר מִזְכָּה הַרְבִּים פְּהִלְכָתָהּ

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ס
גודל מעלת שכר המזכה את הרבים
מש"ס, זוהר הקדוש ספרי קבלה ומדרשים, ספרי מוסר ועוד, ובכלל זה מי שמדפיס ספרים להזמיר את
הרבים, או שנותן כסף להדפיס

מי שמזכה את הרבים לחזור בתשובה בתוכחתו מה גורם לעולם ולנפשו ומה מאד גדלה מעלת המזכה את הרבים, כמבאר בזהר הקדוש פרשת תרומה (דף קכ"ח ע"ב) וזה לשונו: זכאה בעי למרדף בתר חייבא ולמקני ליה באגר שלים, בגין דיעבר מניה ההוא זוהמא ויתכפיא סטרא אחרא ויעביד לנפשיה בגין דיתחשב עליה כאלו הוא ברא ליה, ודא איהו שבחא דיסתלק ביה יקרא דקב"ה יתיר משבחא אחרא ואסתלקותא יתיר מכלא, מאי טעמא בגין דאיהו גרים לאכפיא סטרא אחרא, ולאסתלקא יקרא דקב"ה, ועל דא פתיב באהרן (מלאכי ב, ו) "ורבים השיב מעון", וכתיב (שם, ה) "בריתי היתה אתו". תא חזי כל מאן דאחיד בידא דחייבא ותב לגביה למשבק ארחא בישא, איהו אסתלק בתלת סלוקין, מה דלא אסתלק הכי בר נש אחרא, גרים לאכפיא סטרא אחרא, וגרים דאסתלק קב"ה ביקריה, וגרים לקיימא כל עלמא בקיומיה דלעילא ותתא, על האי בר נש פתיב בריתי היתה אתו החיים והשלום, וזכי למחמי בגין לבנוי, וזכי בהאי עלמא וזכי לעלמא דאתי, כל מארי דינין לא יכלין למידן ליה בהאי עלמא ובעלמא דאתי, עאל בתריסר תרעי ולית מאן דימחי בידיה, ועל דא פתיב (תהלים קיב, ג), "גבור בארץ יהיה זרעו דור ודור ישרים יברך וגו', עד כאן לשונו.

תרגום ללשון הקודש

זכאי לרדף אחר הרשע ולקנותו בשכר מלא, כדי שיעביר ממנו זהמא ההיא ולהכניע הסטרא אחרא, ויעשה אותו, כי נחשב לו כאלו הוא ברא אותו. וזה הוא שבת, שיתעלה בו כבוד הקדוש ברוך הוא, יותר משבח אחר, והתעלות הזו היא יתרה מכל. מהו הטעם. משום שהוא גרם להכניע הסטרא אחרא ולהעלות כבוד הקדוש ברוך הוא. ועל זה פתוב באהרן, "ורבים השיב מעון". וכתוב "בריתי היתה אתו".

בוא וראה, כל מי שאוחז ביד הרשע, והשתדל בו שיעזב דרך הרע, הוא עולה בג' עליות, מה שלא עלה כף אדם אחר, גורם להכניע את הסטרא אחרא, וגורם שיתעלה הקדוש ברוך הוא בכבודו, וגורם לקיים על העולם בקיימו למעלה ולמטה. ועל אדם זה פתוב, "בריתי היתה אתו החיים והשלום". וזוכה לראות בנים לבניו, וזוכה בעולם הזה, וזוכה לעולם הבא. כל בעלי הדין לא יכלו לדון אותו בעולם הזה

ובעולם הבא, נכנס ב"ב שְׁעָרִים וְאִין מִי שְׂיִמְחָה בְּיָדוֹ. וְעַל זֶה כָּתוּב: "גְּבוּר בְּאָרְץ וְהָיָה זֶרְעוֹ דּוֹר יִשְׂרָאֵל יִבְרָךְ" וגו'.

בא וראה כמה גדול שכרו של אדם הפועל לחזרה בתשובה

וז"ל בזהר חדש פ' לך לך (דף כ"ב ע"ג): וְאָמַר ר' אֲבָהוּ בֵּא וְרֵאָה כִּמְהָ שְׂכָרוֹ שֶׁל אָדָם הָעוֹשֶׂה לְאַחַר לְחַזֵּר בְּתִשׁוּבָה, מִנִּלְמַד מִמָּה דְכָתִיב (בְּרֵאשִׁית יד, יח): "וּמִלְכֵי צֶדֶק מְלָךְ שָׁלֵם", תֵּאֱמַר ר' חֵיָא רַבָּה, בְּשַׁעֲרֵי שְׁנֵשְׁמַת הַצְּדִיק הַמְחֻזֵּר בְּתִשׁוּבָה לְאַחֵרִים יוֹצֵא מִן הַגּוּף, מִיכָאֵל הַשָּׁר הַגָּדוֹל הַמְקַרֵּב נְפֻשׁוֹת הַצְּדִיקִים לְפָנֵי בּוֹרְאוֹ הוּא יוֹצֵא וּמְקַדֵּים שְׁלוֹם לְנִשְׁמַתוֹ שֶׁל אוֹתוֹ צְדִיק, שְׁנֵאָמַר וּמִלְכֵי צֶדֶק, זֶהוּ מִיכָאֵל רֵאשׁ שׁוֹמְרֵי שְׁעָרֵי צֶדֶק, מְלָךְ שָׁלֵם, זוֹ יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל מַעְלָה, הוֹצִיא לָחֵם וַיֵּין, שֶׁהַקָּדִים יוֹצֵא לְקִרְאָתוֹ וְאוֹמֵר לוֹ שְׁלוֹם בּוֹאָה, עַד כָּאן לְשׁוֹנוֹ.

מה מכריזין על האדם המזכה את הרבים בשמים

וז"ל גם כן (בדף ס"ב ע"ד), כְּרוֹזֵי כְּרִיז בְּכָל יוֹמָא, זְכָאִין אֵינּוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאוּרֵי תַּא, וְאֵינּוֹן דְּמִזְכָּאֵן לְהוּ לְאַחֲרֵינּוּ, וְאֵינּוֹן דְּמַעֲבִירִין עַל מַדּוּתֵיהוּ, עַד כָּאן לְשׁוֹנוֹ בְּקִצּוֹר. מְכַרְיִים כְּרוֹזֵי בְּכָל יוֹם, אֲשֶׁרֵי הֵם הַחֲבֵרִים הָעוֹסְקִים בְּתוֹרָה, וְאוֹתָם הַמְזַכִּים אַחֵרִים, וְאוֹתָם הַמַּעֲבִירִים עַל מַדּוּתֵיהֶם.

המזכה את הרבים הוא היחסן הכי גדול בשמים

בספר ישמח משה על התורה בהקדמה בקונטרס תהלה למשה (דף י"א ע"ב) וְזֶה לְשׁוֹן קִדְשׁוֹ: מְבָאָר בְּזֵהר תְּרוּמָה (דף קכ"ח ע"ב) הֵהוּא זְכָאָה בְּעֵי לְמַרְדָּף בְּתַר חֵיבָא וְכוּ' בְּגִין דִּיחֻשְׁב לִי כְּאֵלוֹ הוּא בְּרָא לִי וְדָא אֵיהוּ שְׁבַחָא דִּיִּסְתַּלַּק בִּי יְקָרָא דְקב"ה יִתִּיר מִשְׁבַּחָא אֲחֵרָא וְכוּ' וְעַל דָּא בְּאַהֲרֹן וְרַבִּים הִשִּׁיב מֵעוֹן וְכָתוּב בְּרִיתִי הִיְתָה אִתּוֹ הַחַיִּים וְהַשְׁלוֹם (וְעִין שָׁם בְּדף קכ"ט ע"א) כִּמְהָ הַפְּלִיגוּ שָׁם כִּמְהָ גְדוּלַיִם זְכוּת הַצְּדִיקִים שְׂמַחֲזִירִים רְשָׁעִים בְּתִשׁוּבָה.

וכן שמעתי מאדוני מורי וחמי ז"ל אשר ספר לו מוזלל"ה איך שפעם אחת נפגשו בעולם העליון רש"י ז"ל עם הרב הקדוש ר' איציקל מדראהאביטש ושאל רש"י ז"ל ר' איציקל איזה זכות ומצוה יש לו לבנו הרב הקדוש ר' מכל המגיד מישרים מזלאטשוב מה ששומע שמרעישין בכל העולמות עם בנו הרב הנ"ל, והשיב לו ר' איציקל הנ"ל, איך שלומד תורה לשמה, ולא נתקרה דעתו של רש"י ז"ל, ואמר לו עוד שבנו הרבה לסגף את עצמו בתעניתים וסגופים, וגם בזה לא נתקרה דעתו הקדושה, ואמר לו עוד אשר הרבה בגמילות חסדים וצדקה ופזר נתן לאביונים וכדומה ועוד לא נתקרה דעתו.

שוב אמר לו שרבים השיב מעון ועשה הרבה בעלי תשובה בעולם ובזה נחה ושקטה דעתו של רש"י ז"ל, ונחה דעתו הקדושה מה שמרעישים אתו כל הפמליא של מעלה עד כאן.

אגרות הזֶהר

בו נקבצו חלק ממכתבי ברכה עדיד וחזק שנתקבלו במערכת מפעל הזֶהר העולמי
מהתְרִשְׁמוּתָם שֶׁל גדולי וחכמי דורנו ובני תורה נכבדים לומדי זהר הקדוש
תוכנו אור מבהיק על התועלת הגדולה של התעוררות בלמוד ספר הזֶהר הקדוש בכל
קצוות תבל לזקנים עם נערים

מכתב ברכה וחזק

מאת הגאון האדיר בנגלה ובנסתר המקבל בעל "ים החכמה" שליט"א

יצחק מאיר מארגנשטערן

ראש ישיבת "תורת חכם", לתורת הנגלה והנסתר

פעיה"ק ירושלים תובב"א

בסיענתא דשמאי, שני בתרא כ"ז למטמוני"ם תשי"ע לפ"ק, פעיה"ק תובב"א.

הו נודע ביהודה ובישראל גדול שמו של כ"ק המאור הגדול המפרסם לשו"ת הגה"צ מוה"ר שלום יהודה גראס שליט"א אדמו"ר מהאלמין שליט"א, וכאשר יעידו עשרות חבוריו המעידים על מעשה תקפו וגבורתו בתורה, ועל פעלת צדיק לחיים לגדר פרצי החומה בפרם בית ישראל זה רבות בשנים כן ירבו, והנה זה עתה יהודה יעלה להרבות פעלים בקרב העם על דבר למוד ספר הזֶהר, והגדיל לעשות ביסודו שעורים רבים בספר הזֶהר בכמה ערים, ואסף איש טהור מכל דברי רבותינו קמאי ובתראי המדברים בסגלת למוד הזֶהר וקראו בשם ספר 'אור הזֶהר', גם זכה להדיר ולהדפיס מחדש ספרי הזֶהר והתקונים, ולמותר לעלות בהסכמה על גברא רבא כגון דא דאיתמחי גברא ויהללוהו בשערים בכל תפוצות ישראל, גם מן המותר להלל ולשבח הדבר הטוב שעשה בעמיו בקרוב נפשות ישראל לעסק הקדוש דלמוד ספר הזֶהר, ומקדמת דנא מצינו לרבנו הארי"ז ז"ל עצמו בשער רוח הקדש (דף י"ב) שאמר למהר"א הלוי "שילמד בזהר דרך בקיאות בלבד בלי שיעמיק בעיון מ' או נ' עלים בכל יום ושיקרא בספר הזֶהר פעמים רבים", ובספר שבחי הארי" (הגד"מ עמוד נ"א) כתב ב שנתו תקון לבעל תשובה אחד לומר בכל יום עשרה דפים מספר הזֶהר הלשון לבד בלתי שום הבנה, והו הובא בספר שבחי הארי" דפוס ישן שנתו תקון לבעל תשובה אחד ללמודו בכל יום ד' או ה' דפים, והחיד"א בשם הגדולים (מערכת ספרים ערך ספר הבחיר) הביא משמיה דרבנו הארי" שנתו תקון לבעל תשובה לומר כל יום ה' דפים זהר, וכיוצא בו כתב הגה"ק מקאמרנא בספר נתיב מצותיה (נתיב התורה שביל א' אות ל"א), וכתב שם שגם הגה"ק מורנו הרב צבי הירש מזידטשוב

נהג כן, וכן מציינו להגה"ק מורנו הרב רבי פנחס מקאריץ (אמרי פנחס הנמ"ח ח"א עמוד רס"ד) שצריך לומר ב' או ג' דפין בכל יום, ועין עוד המעשה הנזכר המובא בספר בן ביתי על אבות, ואין כאן מקומו להאריך.

והגם דבהיותו קורא ספר הזהר לא ידע מאי קאמר, כבר כתב הרב חיד"א בספר מורה באצבע אות מ"ד "למוד ספר הזהר מרומם על כל למוד בשגם לא ידע מאי קאמר, ואף שיטעה בקריאתו הוא תקון גדול לנשמה". וכן כתב בספרו שם הגדולים מערכת ספרים שם, ועוד בשו"ת חיים שאל ח"א סימן ע"ה סוף אות ב', ומקדמת דנא כבר כתב מעין זה מהר"י צמח בספרו לחם מן השמים בסדר הלמוד דליל שבועות (דף ל"א ריש ע"ב), והרמח"ל בשלהי קונטרס דרוך עץ חיים, והמקדש מלך בספרו פסא מלך על התקונים (תקון מ"ג אות ס') כי "למוד הזהר בגירסא בעלמא בונה עולמות וכל שכן אם יזכה ללמוד ולהבין פרוש מאמר אחד יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת שלא יעשה למוד הפשוט שנה תמימה", ועין עוד בספר זכירה לחיים להגאון רבי חיים פלאגי' ח"ב דף ע' ע"ד, ובשו"ת אפרקסתא דעניא סימן ע"ד.

איברא, כבר העיד הגה"ק אדמו"ר האמצעי זיע"א באגרת הקדש (נדפס בריש ספר באורי הזהר להגה"ק הנ"ל) "שמעתי מפי קדשו ז"ל [דהגה"ק בעל התניא זיע"א] לא פעם ושתיים, שכל ימיו עשה קבע ללמוד הזהר הקדוש בשבת וכו' בעיון גדול, וכה אמר דמה שאמר ברעיא מהימנא בזהר פרשת נשא דבהאי חבורא דספר הזהר ביה יפקון מן גלותא כו', הינו בלמוד בעיון גדול דוקא וכו', בדקדוק הלשון בכל מלה שיהיה מכוון על פי אמתות חכמת הקבלה". ועין שם שהראה מקורו בדברי רבנו האר"י בשער רוח הקדש (שם) שם השזך הלהשג' יתר על כל בני דורו "כי כמה לילות היה נשאר בלתי שנה על מאמר אחד של ספר הזהר, ולפעמים ששה לילות של ימי החול שבשבוע היה מתבודד ויושב על עיון מאמר אחד בזהר בלבד, לא היה ישן כל הלילות ההם". ואכן ירא שמים יוצא ידי שניהם, מזה וגם מזה בל יניח ידו, ואשרי לו ואשרי חלקו בזה ובבא.

ועל כל אלה ועוד טובא יש לומר כי כמה גדולים מעשי כ"ק הגה"צ מהאלמין שליט"א אשר גדול זכותו עד מאד בזכוי הרבים, ויהא רענא דתירום רישיה אכולא כרכא, ויזכה להגדיל תורה ולהאדירה כאוות נפשו הטוהרה, ויארץ ימים על ממלכתו הוא ובניו בקרב ישראל עד כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים בביאת גואל צדק במהרה דינו, אמן כן יהי רצון.

והנני בזה דורש שלומו ושלום תורתו באהבה רבה:

הק' יצחק מאיר מארגנשטערן

